

Hospodin je králem navěky a navždy - zjednává právo těm, kdo jsou na tom špatně: člověk už na zemi nebude vzbuzovat strach. (Podle Ž 10)

Mt 10,5-16: Těchto dvanáct Ježíš vyslal a přikázal jim: „Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechodte; jděte raději ke ztraceným ovcím z lidu izraelského. Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. Neberte od nikoho zlato, stříbro ani měďáky do opasku; neberte si na cestu mošnu ani dvoje šaty ani obuv ani hůl, neboť ‚hoden je dělník své mzdy‘. Když přijдете do některého města nebo vesnice, vyptejte se, kdo z nich je toho hoden; u něho zůstaňte, dokud nebudete odcházet. Když vstoupíte do domu, řekněte: ‚Pokoj vám.‘ A budou-li toho hodni, ať na ně přijde váš pokoj. Nebudou-li toho hodni, ať se váš pokoj vrátí k vám. A když vás někdo nepřijme a nebude chtít slyšet vaše slova, vyjděte ven z toho domu nebo města a setřeste prach svých nohou. Amen, pravím vám, lehčeji bude zemi sodomské a gomorské v den soudu, než tomu městu. Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.

Mt 8,8: Setník však odpověděl: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven.

I. Když se řekne Kristus

O Bohu by se toho dalo navykládat opravdu hodně, však k tomu každé náboženství něčím přispěje, někdy moudře, jindy ne. My si říkáme křesťané a znamená to, že když se řekne Bůh anebo Boží slovo, slyšíme za tím slovo Kristus a koukáme třeba do Bible, co a jak dělal a říkal Ježíš, kterého se to přізvisko Kristus týká. Není to příjmení, je to funkce a znamená, že aby svět za něco stál, měl by se v něm ten, komu říkáme Kristus, pořádně dostat ke slovu, protože s ním přichází naděje Božího pokoje a spravedlnosti pro všechny lidi.

II. Úkol

Jednou si Ježíš – později zvaný Kristus – zavolal své žáky a pověřil je úkolem. Nemůže být všude a potřebných je moc, tak ať to vezmou na sebe a ať i oni uskutečňují mezi lidmi Boží program. Vypravěč to zapsal jako úkol pro těch prvních konkrétních dvanáct, ale hned naznačuje, ať si to přečteme pořádně, protože to po nich zdědíme. Vezměte to na sebe a uvádějte do života Boží program (ne svůj, ale opravdu ten Boží).

Zní to vznešeně, jenže co to přesně znamená? Dal k tomu Ježíš nějaké přesnější instrukce? Dal: *Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské.* Tím to začíná: kdyby tu ta věta nebyla, už by to nebylo pověření od Ježíše. I tak by se dalo dělat mnoho užitečných věcí, pomáhat si nebo třeba napomínat lidi, aby se chovali líp, nebo upozorňovat na konkrétní lidskou špatnost a tak podobně. To všechno by šlo, ale nebylo by to už tak úplně pověření od Ježíše, protože on po nás chce hlavně něco, co za nás sotva udělá někdo jiný. Království, které se všim všudy patří Bohu, a Boží pokoj a naděje a spravedlnost jsou opravdu blízko a vy to víte, tak jděte a řekněte to dál, něco o tom lidem povězte.

Mohl to říct taky jinak, třeba: „Jděte a postavte království nebeské nebo ho nařídte zákonem nebo to udělejte, jak chcete, ale už ať je tu!“ Jenomže to tak neřekl, protože Boží království nepřichází z naší iniciativy. Přichází proto, že to tak Bůh chce. Přichází do našich neuspořádaných poměrů a do lidské špatnosti a přináší do nich cosi nečekaně nového a na nás je jen to, abychom se přidali a abychom na to lidi upozorňovali: Boží kralování už je na dosah!

III. Adresáti

Až s tou zprávou (že se přiblížilo království Boží) vyrazíte mezi lidi, počítejte s tím, že vám bude jako ovcím, které přišly něco vyprávět vlkům, řekl Ježíš o něco později a učedníci to pak mnohokrát zažili. Vlci se do nich hned nezakousli, jen si ten jejich vzkaz přebrali poněkud po svém a vrčet nebo i kousat začali, až když je učedníci upozornili, že takhle po jejich to Ježíš neříkal. Třeba když Boží království pochopili jako cíl, ke kterému se musíme dobrat spořádaným životem. Tedy nic proti slušnému životu, ale přece jen: Bůh není posudková komise, která

jenom v cíli odměni ty, kdo úspěšně splnili pravidla. Vždyť Ježíš učedníky poslal výslovně i k lidem, kteří na uznávaná pravidla moc nedbali (přezdívalo se jim “ztracené ovce”). Boží království se přibližuje i k těm, s kým my si třeba úplně nerozumíme.

Někdo si Boží království zase představil jako vnitřní klid, k němuž vede usilovné cvičení a odříkání. Jenomže když se řekne království, je řeč o soužití nás všech, nejen o mém nitru. A ještě jiní lidé si blízkost Božího království vyloží třeba tak, že už je to tu, krev už teče, zemětřesení jsou, i války a hladomor by se našly, a to podle vzrušených fantazií znamená, že začíná konec světa. Jenže krev tekla vždycky, zemětřesení, hlad a války jsou tu taky pořád, pokud tohle má být konec, tak ten konec začal už dávno, ale s tím královstvím to má pramálo společného: že je *blízko*, tím se nemíní ani kilometry ani staletí, nýbrž ten veliký předěl, který dělí člověka od Boha – předěl, který neumíme přemostit, a on je najednou malý. Ne proto, že by se lidstvo zlepšilo, ale proto, že tu mezi námi má Bůh svého vyslance Ježíše z Nazaretu. Proto je to království tak blízko.

IV. Výbava

Jakou *výbavu* k tomu úkolu Ježíš nabídl? Čteme, že jim *dal moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou neduh*. A že těch neduhů a nemocí mezi lidmi je! Nejen angína, covid či malomocenství, ale taky bacil lhostejnosti, ješitnosti či pýchy, závisti či chamtivosti. Taky zklamáním, mindráky a poraženectvím bývají lidé zavirováni – tak všechny nemocné uzdravujte; ty, koho to málem dorazilo, probouzejte k životu a od podobných démonů jim pomáhejte.

A co s těmi, kdo usilovně slouží zlu? Odpověď je stejná: i od takové nemoci pomáhejte. Že jim to nebude po chuti? Nebude. Ale království Boží je dík Ježíšovi blízko a právě toto jsou znamení jeho blízkosti.

V. A co za to?

Ještě něco, Pane: kolik za to máme od lidí žádat? „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte,“ povídá Ježíš, „jen se zeptejte, kdo je hoden přijmout Boží pokoj, a tomu ho předejte.“ Jenže jak to poznat, kdo je toho hoden? Vlčí nátura tu zase může vycenit zuby a hledat na to nějaká mě-

řítka, ale správnou odpověď nejspíš hledejme v jiném příběhu – v tom, kde jakýsi muž Ježíšovi povídá: „Pane nejsem hoden, abys šel zrovna ke mně, ale řekni jen slovo...“ Hoden toho je ten, kdo ví, že před Bohem hoden není. Tomu to Boží slovo doručte. A ty, kdo si to chtějí koupit nebo zasloužit nebo o to nestojí, ty nechejte být, vyklepejte si prach, který se vám u nich nachytl na boty, a jděte od nich pryč, ať se o sebe sami postarají, jak umějí.

VI. Shrnutí

Nezapomeňte všem vyřídit, že je blízko království, kde vládne Bůh – od toho jste přece tady na světě: abyste tím žili a abyste to vyřídili ostatním. Můžete to vyřizovat slovy anebo beze slov, třeba i tím, jak jeden ponese těžkosti a zármutek anebo radosti druhého, jak jeden nad druhým nebude lámat hůl (když ani Bůh ji neláme), nebo tím, jak spolu dokážeme s porozuměním mlčet, když jsou slova nadbytečná. A taky tím, že budeme vyhánět démonské bacily, o kterých tu byla řeč. A to všechno proto, že Božího vyslance Ježíše – díky němuž je Boží království najednou tak blízko – lidstvo sice pověsilo a zlo zas jednou vyhrálo, jenže Bůh svůj experiment zvaný spasení neukončil; kdo se s ním postaví proti zlu, ten má jistotu, že je to království opravdu na dosah.

Požehnání:

Do seznamu těch, komu Bůh nemá co vytknout, určitě nepatříme, a není divu, on na něm není nikdo – ani ti, kdo si to o sobě myslí. Bůh to po nás ani neřádá a přichází nás soudit svou milostí.

Co jsme dokázali, je možná dobré a nebo to možná za mnoho nestojí, leč Boží přízeň bychom si za to stejně nekoupili. Tu nám všem Bůh dopřává jen tak, z lásky, a k tomu i svůj milosrdný pokoj, který trumfne všechny naše zkušenosti i logické úvahy i vysněné fantazie.

Tak ať vás ten přicházející pokoj Božího království ovlivňuje, usměrňuje a těší – neopustí vás a bude vás držet i s vašimi vzpomínkami, těžkostmi i očekáváními v Kristu Ježíši. Amen.